Martiriul creștin în epoca Imperiului Roman și în cea comunistă (2)

Prof. dr. Gheorghe Constantin Nistoroiu, Cavaler de Clio (https://www.art-emis.ro/prof.-dr.-gheorghe-constantin-nistoroiu-cavaler-de-clio/)

30 Iulie 2023

(/images/stories/analize/Crestinism.jpg)

„Sângele martirilor este sămânța creștinilor!” (Tertulian)

„Nici unul dintre oameni nu L-a iubit pe Hristos/ Atât de mult cât mucenicii!” (Sf. Ioan Gură de Aur)

Sub bagheta rabinilor iudei, cei mai egoiști și mai satrapi dintre oameni s-au orchestrat toate torturile și masacrele regale iudaice și imperiale romane. După sângerosul Irod, care a fost *mare*, doar prin atrocități, toți imperialii romani de la Caligula până la Constanțiu Clor, tatăl lui Constantin cel Mare, cel mai mare monarh al lumii, au fost persecutori sângeroși ai Creștinilor. Ura viscerală a politeiștilor regali romani, asmuțiți de urâtori de Dumnezeu, iudeii a fost biruită de iubirea martirilor care, prin mucenicia lor, au adus Biruința lui Hristos întru Biserica Sa.

Martiriul creștin este cea mai vie mărturie a dreptei credințe și măsura cea mai înaltă a iubirii lui Dumnezeu, manifestată prin curajul de erou, împlinit ca martir în fața morții, pe care a biruit-o pentru nădejdea și bucuria vieții întru Mântuitorul Hristos. Martirii din toate timpurile considerau primirea morții, ca pe o poartă ce se deschide adevăratei Vieți-hristice, printr-o a doua naștere, mistică a lor. Astfel, moartea care prefigura o parte din supliciile de neînchipuit ale Mântuitorului pe Drumul Calvarului, devenea pentru ei o taină divină, încredințați fiind, *„că nu mai trăiesc ei, ci Hristos trăiește în ei”* (*Galateni,* 2,20).

„Creștinii […] sunt trup, dar nu trăiesc după trup (Rom. 8, 12-13). *Locuiesc pe pământ, dar sunt cetățeni ai cerului* (Filip. 3, 20). *Iubesc pe toți, dar de toți sunt prigoniți. Nu-i cunoaște nimeni, dar sunt osândiți. Sunt omorâți, dar dobândesc viața... sunt înjosiți, dar sunt slăviți cu aceste înjosiri; sunt huliți, dar sunt îndreptățiți. Sunt ocărâți, dar binecuvintează* (Matei 5, 44; 1 Cor. 3, 12-13; *sunt insultați, dar cinstesc. Fac bine, dar sunt pedepsiți ca răi; sunt pedepsiți, dar se bucură* (2 Cor. 6, 9-10), *ca și cum li s-ar da viață. Iudeii le poartă război ca unora de alt neam, elenii îi prigonesc; dar cei care-i urăsc nu pot spune pricina dușmăniei lor”* (*Epistola către Diognet,* cap. V-VI, în col. PSB, vol. 1, pp. 412-414)

Sfântul Maxim Mărturisitorul, marele Părinte al Bisericii celei Una, a conturat cu măiestrie de rafinat artist, latura întunecată, diabolică, machiavelică a poporului, considerat de saduchei și farisei, dintre toate popoarele *ales*, dar ca urâtor de Dumnezeu și de creștini, *„care de la începuturile lui se bucură de sângele oamenilor și cunoaște drept singur lucru bineplăcut lui Dumnezeu uciderea făpturii, încă și mai pornit în nebunia de a se face mai vestit în bogăția vicleniei decât toți cei vestiți în răutate: oameni de care Se scârbește Dumnezeu, poporul cel mai necredincios din toate popoarele de pe pământ și de aceea cel mai dispus la primirea puterii potrivnice, precedând prin orice mod și dispoziție venirea celui rău, căci prin cele ce face vestește venirea lui antihrist, fiindcă nu L-au cunoscut pe Mântuitorul adevărat; poporul răuvoitor și nelegiuit, urâtor de oameni cu cât e mai urâtor de Dumnezeu, îngăduindu-și să se delecteze de ocările împotriva sfinților, el arată că e aproape răzbunarea, făcând totul ca să le fie pedeapsa cât mai dreaptă, căci prin fapte își arată în mod deplin tirania și revolta împotriva lui Dumnezeu; patronul minciunii, creatorul uciderii și dușmanul adevărului, prigonitorul amarnic al credinței mele, prin care s-a desființat rătăcirea politeistă și au fost alungate falangele demonilor."* (Sfântul Maxim Mărturisitorul și tovarăși săi întru martiriu: papa Martin, Anastasie Monahul, Anastasie Apocrisiarul, *„Vieți" - actele procesului - documentele exilului*, trad. Diac. Ioan I. Ică jr., Deisis, Sibiu-2004, p. 54)

Înzestrat cu asemenea *„calități"*, poporul *ales*, desemnat de rabinii sectei cazarilor a promovat răul diabolic, transmițând generațiilor de prigonitori, o ură viscerală, satanică, pe care a dăltuit o diversitate a torturii de neegalat în analele istoriei universale. *„După biciuiri, după fiare și grătar, la urmă, fiind pusă într-o plasă* (Blandina)*, a fost aruncată unui taur, apoi spânzurată de un stâlp".* (*Actele martirice,* Martirii de la Lyon, I, 56, în col. PSB, vol.11, p. 70), *„Aducându-le magistratul pe acestea trei* (Hiona, Irina și Agapi) *înaintea persecutorului și nevoind ele să jertfească zeilor, au fost condamnate să fie arse prin foc"* (*Actele martirice,* Martiriul Sfintelor Agapi, Irina și Fiona care au suferit mucenicia la Tesalonic, II, 4, în col. PSB, vol. 11, p.198).

„Unul era bătut și biciuit fără milă, altuia i se jupuia ori i se rupea trupul în chinuri înspăimântătoare, cu cângi de fier." (Eusebiu de Cezareea, *Istoria bisericească*, cartea a VIII, 1-4, în col. PSB, vol. 13, pp. 316-317), *„un bărbat din Nicomidia*, *a fost legat de un stâlp, gol, bătut și sfâșiat trupul, au amestecat oțet și sare și i-au turnat pe trup, apoi au adus un grătar și foc, punând pe grătar bucăți din ceea ce mai rămăsese din trupul lui."* (ibid., p. 321), *„alții au fost înecați în mare, unii au fost răstigniți pe cruce, alții spânzurați cu capul în jos"* (ibid., p. 322).

„Chiar au fost cazuri când au fost dați morții într-o singură zi o sută de oameni, pe lângă femei și copii chinuiți și osândiți în toate chipurile." (ibid., p. 323), *„unora li se legau amândouă mâinile la spate apoi, stând așa țintuiți de un stâlp sau de o bârnă, li se întindeau trupurile cu anumite unelte de tortură și li se smulgeau din încheieturi mădular după mădular, alții erau atârnați de o singură mână, alții erau legați de stâlpi, față către față, fără ca picioarele să atingă pământul, alții erau puși cu spatele pe o masă cu ghimpi ascuțiți, dar cu picioarele depărtate unul de celălat, strânse fiecare în butuci până la a patra încheietură, alții, întinși pe pământ, zdrobiți cu totul de chinurile repetate ale torturilor."*(ibid., p. 324-325)

Din episodul persecuțiilor primare, evidențiem doar martiriul Sf. Maxim Mărturisitorul, al ucenicului Anastasie, împreună cu Anastasie Apocrisiarul Romei. Sfântul Maxim Mărturisitorul a fost întins din patru părți și bătut bestial cu vine uscate până ce tot corpul a ajuns o masă de răni ca de jar și de sânge. În ziua următoare, torționarii au devenit fiarele torturii, lepădând cu totul firea omenească și mutilând ca niște turbați pe cuviosul Maxim, ucenicul său Anastasie și Anastasie, Apocrisiarul Romei, de organele cele mai propice propăvăduirii Adevărului dreptei Credințe creștine, limba - graiul viu, ales, vibrant, propăvăduitor, mărturisitor și mâna dreaptă - scrierea curată, grăitoare, pilduitoare. *„Căci i-au tăiat în chip nelegiuit din gât și epiglota învecinată acea limbă teologică care izvora cuvinte mai bogat decât fluviile, ca nimicindu-i organul producător de sunete să-i nimicească și cuvântul și*

învățătura, și pe viitor să fie tăcut și nevorbitor... Căci legându-l pe fericitul cu frânghii subțiri i-au tăiat cu un cuțit și un ciocan mâna dreaptă și au aruncat-o pe pământ. După care au trecut la tovarășul de luptă Anastasie aplicându-i aceeași pedeapsă, târându-i prin piață, goi, desculți și batjocorindu-i" („Viața greacă", epilogul „Discuției de la Bizya"; iar „Memoriul lui Teodor Spudeul" arată clar că aceeași soară a avut-o și Anastasie Apocrisiarul). Astfel de cruzimi satanice s-au întâlnit în toată perioada persecuțiilor primare împotriva creștinilor, urmate de perioada de *glorie* a Bisericii Romei, prin Inchiziția sa și apoi în veacul al XX-lea, sub regimul înroșit al comunismului de sângele jertfit al mucenicilor și martirilor.

Martiriul valahilor în epoca comunistă

Neamul nostru pelasgo-traco-geto-dac, binecuvântat de Dumnezeu, ca popor primordial, din sânul căruia au odrăslit mari regi, regine, profetesele Sibile, Crăiasa Maria, Proorocul Ioan Botezătorul, Mântuitorul Hristos, apostoli, împărați, filosofi, poeți, profeți, dascăli, artiști, preoți, teologi, savanți, mari comandanți militari, mulțime de eroi, martiri, mucenițe, mărturisitori și sfinți, a trecut biruitor prin jertfă prin toate încercările pe care Dumnezeu i le-a îngăduit, chiar și prin apocalipsa comunistă, exprimată magistral de cântecul care sălășluia în inimile întemnițaților religioși, transmis posterității de marele erou-martir (*„și eroii care au avut tendința martirică pot fi numiți martiri!",* mărturisea Sf. Maxim Mărturisitorul), Virgil Maxim. *„O, neam al meu, bătut de viscol și cenușă/ În lanțuri, sub zăvoare, ai gemut./ Și când ai vrut să frângi robie și cătușe/ Trădarea a venit și te-a vândut.// Ce greu blestem și ce osândă/ Ți-a scris pe frunte –nalta stea./ Mișei și hoți s-au strâns cu toții ca să vândă/ Pe cei ce vrură mântuirea ta.// S-a-nvolburat Mihai ca un puhoi de munte,/ La Turda prin trădare a căzut./ Și Tudor când porni Fanarul să-l înfrunte,/ Trădarea a venit și l-a vândut.// Se frânse Horia pe roată,/ Pieri Ioan Vodă sfârtecat,/ Panduri și moți creșteau din flăcări și din piatră,/ Dar Iuda, mișelește, i-a trădat!"* (*Imn pentru Crucea purtată,* Ed. Antim, 2002).

Lumina profetică a Neamului nostru aprinsă de la Marele Zamolxe și reaprinsă de la Altarul Jertfei și Învierii Mântuitorului Hristos, s-a păstrat Candelă nestinsă în potirele Altarelor Bisericii străbune, prin credință, creație, dragoste, slujire, slăvire, jertfă, cuminecare și permanenta comuniune cu Dumnezeu, în Rodul haric, înfrățit al Duhului. Când conducătorii parveniți, atei, lași, mișei și uzurpatori au întrerupt comuniunea cu Atotcreatorul, umblând în lumina luciferică, poporul, națiа au fost pedepsite de Judecătorul divin, prin *„venirea unei stăpâniri satanizate,"* așa cum a prevăzut Cavalerul Zenitului Carpatin, profetul nostru ucis mișelește de stirpea cazarilor, secta celor ce se revendică a fi, *aleși... „De vor intra trupele rusești la noi și vor ieși învingătoare în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil a le discuta!"*

Ieromonahul martir Iosaft de la Schitul Pahomie, așezat la poalele muntelui Buila-Vânturarița, din masivul Căpățânii, cel care a realizat o sinteză între credința strămoșească și rezistența armată anticomunistă, vreme de un deceniu în munții Olteniei, mărturisea la un moment dat, că, *„Dumnezeu, uneori încearcă popoarele, dându-le stăpâniri ticăloase, și atunci oamenii trebuie să-l dovedească, prin credință și tărie, că sunt vrednici de alte stăpâniri, mai bune."* (Gheorghe Boldur-Lățescu, *Genocidul comunist în România*, vol. II, București, 1994, p. 95)

Profesorul Boldur-Lățescu, descendent dintr-o stirpe aristocrată, care l-a cunoscut personal pe faimosul ieromonah, marele luptător pentru Neam și Dumnezeu, ne-a dezvăluit faptul că în 1987, vigilenta securitate l-a suprimat fiindcă era martorul multor fărădelegi comuniste din zonă, dar și al eroismului și martiriului Rezistenței anticomuniste din perioada 1949-1957. Comunismul - fiul legitim al bolșevismului sectei *alese* cazare s-a impus în Rusia țaristă prin catehismul marxist, vitalizat de

uzurparea ateo-leninistă și a guvernat multe decenii prin teroarea roșie. În Regatul Român, grație trădării țării de către regii Carol al II-lea și Mihai I, tată și fiu, comunismul a abolit monarhia și s-a impus prin forță, stăpânind prin eroare.

Tineretul nostru creștin ortodox, frumos, viguros, conștiincios, studios, educat, moral, călăuzit pedagogic și serafic de Elita naționalist-creștină, de profeții Neamului, au acceptat lupta cu antihristul, în locul poporului pedepsit, până la capătul vieții lor, până la jertfirea sfântă. În sânul Elitei naționalist-creștine s-au cuprins toți Fiii aleși ai Neamului: toate categoriile de vârstă, toate clasele sociale, ambele sexe, profesii, vocații, misiuni, ramuri dinastice princiare, ramuri religioase și monahale, ramuri ale științei, culturii, artei, creației în general.

Prin Tineretul de excepție, al Generației de Aur, de Jertfă și Martiriu, Dumnezeu a realizat Actul pedagogic al jertfei celui mai bun tineret pentru iertarea păcatelor celor răi din popor! Acel minunat Tineret creștin de sacrificiu suprem, masculin și feminin, a acceptat pentru Neamul lui, suferințele cele mai teribile, cele mai groaznice și supreme, fiind schingiuiți, torturați, mutilați, profanați, înfierați de cei mai răi dintre brutele de indivizi, ca răufăcători, precum odinioară, vechii prooroci, învinuiți de înșelători ai poporului, precum Înțeleptul trac Socrate, Proorocul get-esenian Ioan Botezătorul ori Getul Mântuitor Hristos, omorâți în chinuri groaznice, așa cum au fost dea lungul istoriei toți martirii și mucenicii lui Iisus. Jertfa acelui Tineret de splendoare al Patriei valahe, creștine, a pus pe Altarul divin, Ofranda supremă: viața lui întru Iubirea de Neam și Dragostea de Dumnezeu!

Păstrând tradiția răului, a urii seculare, descendenții urâtorilor de Dumnezeu, de creștinii lui Hristos și ai Maicii Sale, călăii, slugile, lașii regimului comunist s-au năpustit în secolul al XX-lea, cu aceeași intensitate diabolică, asupra întemnițaților religioși valahi, sfârtecându-le trupurile, profanându-le demnitatea, onoare, credința, libertatea, creația, slujirea, iubirea de Patrie și dragostea de Dumnezeu, în prigoane, anchete, temnițe, lagăre, deportări, privațiuni, foamete continuă, frig, izolare, mizerie permanentă, insulte și loviri zilnice, odioase înscenări după scenarii dinainte dictate, ucideri, exterminări prin munca inumană, neîncetatele torturi.

În acele temnițe administrate de răul comunist, adus de belzebutul bolșevic s-au întâlnit două fenomene diametral opuse: cel diabolic al torturii, distribuit în doze satanice de fiarele umane, pervertite apocaliptic și cel divin al jertfei supreme *alinat* prin suferințele mesianice. Tortura feroce, demnă de faimoșii inchizitori catolici era administrată cu mare grijă și cu multă risipă întemnițaților religioși. Deținuții politici, cu unele excepții, au *beneficiat* de o slabă tortură, iar cei de drept comun o exersau continuu, batjocoritor și profanator pe întemnițații religioși. *„Doza de tortură a fost în funcție de credința în Dumnezeu și în valorile moral creștine, de trăirea morală... Toate aceste însușiri au fost luate în seamă, deoarece s-a dovedit că în timpul torturilor s-a acționat metodic și precis, ținând cont de ele. E de reținut faptul că, în condițiile de închisoare, ierarhia valorilor umane era mult diferită față de aceea din libertate. Dacă în libertate primau valorile intelectuale și profesionale, în închisoare ele treceau pe planul al doilea, în capul scării situându-se valorile sufletești și morale. Inteligența, profesia, cultura și instrucția nu puteau înlocui credința, dragostea, nădejdea, răbdarea, înfrânarea, cumpătarea, smerenia, curajul, bărbăția etc.”* (Dumitru Bordeianu, *Mărturii din mlaștina disperării*, Ed. Scara, București, 2001, p. 181-182)

Toate mărturiile scrise, de ordinul sutelor, ale Mărturisitorilor religioși, supraviețuitori Iadului închisorilor afirmă că, toate erau abuzuri criminale: înscenările, arestările, condamnările, pedepsele, întemnițările fără sentință, rearestările după eliberare și după același scenariu scris de securitate, torturile, deportările, domiciliul obligatoriu, alungarea din facultăți, din locul de muncă, uciderile întemnițaților religioși, supravegherea continuu post temniță etc.

Toate au fost dictate de Securitatea din România Populară la ordinul expres al KGB-ului. *„Arestarea*, mărturisea celebrul filosof ortodox Petre Țuțea, *am privit-o ca un abuz făcut de bolșevicii autohtoni sub cererile rusești. Pentru că Gheorghiu-Dej a fost o maimuță revoluționară, a crezut că face și el revoluție, deși imita bolșevismul rusesc. Adică – să arestez oameni fără judecată, să-i țin indefinit în temniță, să-i pun în regim de exterminare, să-i și ucid dacă vreau - asta numea el revoluție. Așa făcea Stalin. Și el, imitându-l, credea că e revoluționar. De fapt, a fost o maimuță balcanică - a tiranizat poporul român la adăpostul armelor rusești."* (Revista *Memoria*, cf. Cornel Onaca, *Martori și Martiri din temnițele comuniste*, Ed. Rimus-Oradea, 2014, p. 239)

Toate penitenciarele, temnițele, închisorile din țară în care tortura diabolică a fost aplicată expres doar întemnițaților religioși, au fost transformate prin jertfa curată de suferință, credință și iubire a creștinilor ortodocși în fenomene religioase de trăire mistică, atingând înălțimea filocalico-serafică, ceea ce părintele Ghelasie Gheorghe, de la Mănăstirea Frăsinei-Vâlcea, o numea isihasm carpatin, cu rădăcini în mistica zamolxiană, înlesnind și întețind zborul eroilor, suferinzilor, cuvioșilor, martirilor, mucenicilor și sfinților din Temnițe spre Sinaxare.

Posedați de duhul răului, torționarii se năpusteau asupra tineretului moral-creștin, întemnițat religios, cu o bestialitate feroce de nedescris. Figurile lor se schimonoseau clipă de clipă, devenind cele mai hidoase, ochii, care primiseră hipnoza de ucidere, scăpărau scântei roșii, ieșind din orbite, trupul se înconvoia, se zgâlțâia de ură, de otravă, ca viperele cele mai veninoase, ca jivinele cele mai otrăvitoare. *„Jivinele cele otrăvitoare slobod otrava prin mușcare, și partea cea mușcată se mănâncă de putrejune câte puțin... Urâtorii de bine dracii, când vor afla voințe potrivite lor, le întrebuințează pe ele în tot chipul, după a lor voie, încât și ochii zavistnicilor îi întrebuințează la slujba lor."* (Sfântul Vasilie, *Despre Zavistie*)

Între penitenciarele în care s-a *proclamat* regimul diabolic de tortură fizică, locul de frunte l-a ocupat Piteștiul - Închisoarea Studenților, unde tartorul Eugen Țurcanu, o întrupare a Satanei, cu avizul Moscovei, a creat o bestială școală de tortură, instituind *catedra* demascării - autodemascării, pentru a da licență reeducării forțate prin tortură permanentă, selectându-și astfel, torționarii dintre apropiații victimelor, după ce i-a trecut mai întâi prin morișca torturii, mutilând astfel, fizic și psihic sute de studenți și ucigând de ordinul zecilor.

Formula de adresare a banditului Țurcanu, căci era un feroce bandit, asupra întemnițaților religioși - Elită a Patriei creștine, suna: *„Bandiților, criminalilor, să vă faceți demascarea, să spuneți tot ce n-ați spus în anchete, să-i demascați pe toți cei cu care ați avut legături și mai sunt încă liberi!... Bandiților, criminalilor, cel care nu-și va face demascarea, nu va ieși viu din închisoare și, acum sau mai târziu, de mâna noastră veți muri!"* (Dr. Nicu Ioniță, el însuși victimă a lui Țurcanu, *Psihotrauma de detenție și urmările ei*, Fundația *Academia Civică,* 2008, p. 33).

Una dintre victimile banditului torționar a fost eminentul student Cornel Niță, dospit în aluatul autohton, de bunătate și dăruire, fiind bătut continuu de brutele inumane, posedate și hipnotizate de lucifericul Țurcanu, circa trei zile, pe schimb, în ture, cu pumnii, picioarele, cozi de mătură, stinghii de lemn, drugi de fier, apoi răstignit pe perete, cu maxilarele rupte și smulse, cu plămânii zdrobiți, cu ficatul spart, ales anume în Săptămâna Patimilor - anului 1950, pentru a închipui Martiriul lui Hristos în care, neprihănitul student ortodox credea cu tărie de jertfă.

Tortura psihică asupra veteranilor, Elita întemnițaților religioși (prinți, filosofi, teologi, poeți, preoți, monahi, profesori, învățători, avocați, medici, savanți, scriitori, să amintim doar opt dintre Corifeii spirituali din Aiud, prințul Ghica, Petre Țuțea, Părintele Dumitru Stăniloae, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Traian Trifan, Mircea Vulcănescu, Ioan Ianolide..), ce se apropiau de două decenii de temniță a făcut ca Aiudul, fioroasa temniță-ctitorie a înspăimântătoarei și la propriu și la figurat a împărătesei Maria Tereza, să ocupe locul de frunte în analele torturii psihice.

Unul dintre veteranii temniței Aiud, cu 23 de ani pe muchie de viață, Grigore Caraza, o memorie a la Seneca-tatăl, înregistrând în memorie peste 10 000 de versuri ale lui Radu Gyr și Nichifor Crainic, mărturisea că, *„Aiudul este cea mai însângerată temniță a neamului românesc, este mormântul atâtor luptători anticomuniști, este o metaforă a morții. Acolo a făcut osândă de neimaginat întreaga cremă a intelectualității din veacul trecut, au fost uciși, schingiuiți și maltratați după metode diabolice reprezentanți de marcă ai culturii românești, generali, lideri ai partidelor politice și oameni socotiți deosebit de periculoși pentru comunism - această umbră roșie a diavolului care a înghițit sute de mii de vieți fără o altă vină decât cea de a-și fi iubit țara și neamul”* (Grigore Caraza, *Aiud Însângerat,*Ed. Vremea XXI, 2004, p. 9).

Martirii și Mucenicii valahi ai veacului al XX-lea, țâșnind din acel tineret teofor, mariofor și patriofor, cu suflet curat și cinstit, neîntinat de zgura păcatului, de hidoșenia urii, de ispita puterii și patima politică au atins idealul sfânt al celei mai curate, mai înalte, mai demne și mai jertfelnice dragoste întru Mântuitorul Hristos, ca adevărați Fii, spirituali ai Lui, ai Duhului. *„Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele. Dacă trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm, căci roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungărăbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința blândețea, înfrânarea, curăția...”* (Sf. Ap. Pavel, *Epistola către Galateni*, 5, 22-25).

„Nu există jertfă în care să se fi vărsat sânge nevinovat de care Dumnezeul dragostei și al dreptății să nu-și aducă aminte. El va alege din neamul nostru bărbați neînfricați care să lupte cu cuvântul, evocând generațiilor viitoare sutele de mii de jertfe, ca pe ele să se clădească „o țară sfântă ca soarele sfânt de pe cer” (Dumitru Bordeianu, op. cit., p. 166).

Toți Eroii-Martirii-Mucenicii-Cuvioșii-Mărturisitorii-Sfinții Neamului, osândiți de inchiziția comunistă au scris cu sângele jertfei lor noul Simbol creștin al renașterii Dacoromânilor! Vizionarul filosof al culturii, Artur Gabriel Silvestri a pus bazele spirituale ale României Tainice ce urmează să se înfăptuiască pe temelia sacră a altor jertfe curate, mesianice!

Candela sufletului să ardă permanent în ruga pentru Eroii-Mucenicii-Martirii Neamului!

Rugă pentru martirii neamului

„Deschide Părinte ale cerului porți/ Să intre cohorta de îngeri și sfinți/ Schingiuiți și flămânzi, umiliți și cuminți,/ Cu ochi mari de lumini în orbite de morți,/ Cu fețele supte, cu oasele rupte,/ Cu urme de cisme pe piepturi strivite,/ Sub asprele zeghi cenușii, zdrențuite.// Deschide-le, Doamne, și ultima ușă./ În prag lepăda-vor trupul lor de cenușă/ Și vor intra ca un abur cu un nimb de lumini,/ Fără răni sângerânde, fără urmă de spini.// Ascultă-i, Părinte, eternule Domn/ Și dă-le doritul, râvnitul lor somn/ În liniștea sfântă a grădinii cerești./ Prin ierburi vor crește aripi îngerești,/ Iar jos, pe pământ când privești iertător,/ Vei vedea prin celule doar crucile lor” (Eugenia Indreica Damian, în Aspazia Oțel Petrescu, *In Memoriam Spice*, Ed. Elisavaros, București, 2008).

Venerare sacră tuturor Eroilor-Martirilor-Mucenicilor-Mărturisitorilor veacului al XX-lea!

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★ Thank You!

© 2019 ART-EMIS